

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **B. K. i Ł. K.**

skazanych z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 24 stycznia 2024 r.

kasacji wniesionych przez obrońców skazanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 14 kwietnia 2023 r., sygn. akt II AKa 323/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 21 stycznia 2022 r., sygn. akt XXI K 236/18,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. obciążyć skazanych kosztami postępowania kasacyjnego, w tym jego wydatkami w kwocie 20.00 zł, w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Mając na uwadze, że w sprawie IV KK 525/23, dotyczącej skazanych Ł. K. i B. K. , zakończonej w Sądzie Najwyższym wydaniem postanowienia z dnia 24 stycznia 2024 r. o oddaleniu kasacji jako oczywiście bezzasadnych, w dniu 20 lutego 2024 r. (data prezentaty Sądu Najwyższego) wpłynął wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyłącznie od obrońcy skazanego Ł. K. - adw. Ł. Ś. ,

poniższe rozważania zostały ograniczone tylko powodów powyższego rozstrzygnięcia w odniesieniu do wyżej wymienionego (art. 435 § 3 zdanie drugie k.p.k. w zw. z art. 423 § 1a k.p.k.).

Sąd Okręgowy w Katowicach, wyrokiem z dnia 21 stycznia 2022 r., sygn. XXI K 236/18, uznał Ł. K. za winnego popełnienia następujących przestępstw:

- I. z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed 15 listopada 2018 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i wymierzył mu:
 - na podstawie art. 299 § 5 k.k. karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
 - w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych po 100 złotych każda,
- II. z art. 258 § 1 k.k. i wymierzył mu na mocy tego przepisu karę 2 lat pozbawienia wolności,
- III. z art. 273 k.k., art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k., art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę 300 stawek dziennych po 100 złotych,
- IV. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k. k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 1 § 2 i § 5 k.k.s. i 62 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 7 § 1 k.k.s. i art. 6 § 2 k.k.s. (w brzmieniu obowiązującym przed 1 stycznia 2017 r.) w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. i art. 20 § 2 k.k. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych po 100 złotych, a na podstawie art. 8 § 2 k.k.s. orzekł, iż kara ta nie podlega wykonaniu.

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. Sąd wymierzył Ł. K. karę łączną 5 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 400 stawek po 100 złotych każda stawka.

Od wyroku Sądu pierwszej instancji apelację wniósł obrońca skazanego Ł. K. . Na podstawie art. 438 pkt 1, 2 i 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie prawa procesowego, mogące mieć wpływ na jego treść, a mianowicie art. 85 § 2 k.p.k. w związku z art. 6 k.p.k., polegające na zaniechaniu wydania przez sąd pierwszej instancji postanowienia w przedmiocie stwierdzenia sprzeczności interesów apelującego Ł. K. oraz współoskarżonego B. K. ,
 2. naruszenie prawa procesowego, mające wpływ na jego treść, a mianowicie art. 7 k.p.k. w związku z art. 410 k.p.k., polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, co doprowadziło do przyjęcia, że oskarżony Ł. K. dopuścił się sprawstwa przypisanych mu przestępstw,
 3. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 299 § 1 i 5 k.k. w związku z art. 115 § 1 k.k. poprzez błędną jego wykładnię, polegającą na przypisaniu Ł. K. występku tzw. „prania brudnych pieniędzy” bez dokładnego wskazania w jego opisie tzw. przestępstwa bazowego,
 4. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 286 § 1 k.k. poprzez błędną jego wykładnię, skutkującą bezzasadnym przypisaniem popełnienia Ł. K. występku oszustwa powszechnego, stypizowanego w tym przepisie,
 5. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 56 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s., wyrażające się w błędnej jego interpretacji, polegającej na przyjęciu, że z wyczerpaniem znamion rzeczonych typów czynów zabronionych mamy do czynienia również wówczas, gdy podmiot posługuje się nierzetelnymi (pustymi) fakturami,
- a na wypadek ich nieuwzględnienia zaskarżonemu wyrokowi zarzucił
6. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 8 § 1 k.k.s. poprzez błędną jego wykładnię, skutkującą bezzasadnym jego zastosowaniem, polegającą na przyjęciu, iż reguły wyłączenia wielości ocen mają zastosowanie jedynie w wypadku wewnętrznego zbiegu przepisów ustawy, natomiast nie stosuje się ich w razie idealnego zbiegu czynów zabronionych na styku prawa karnego skarbowego i prawa karnego powszechnego,
 7. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 1 § 1 k.k. oraz art. 7 ust. 1 EKPC w związku z art. 4 § 1 k.k. wyrażające się w błędnej jego interpretacji, polegającej na uznaniu, że reguły wyłączania wielości ocen podczas wartościowania

zachowań na styku prawa karnego skarbowego i prawa karnego powszechnego nie mają zastosowania również do czynów popełnionych przed opublikowaniem uchwały składu siedmiu sędziów Sąd Najwyższego z dnia 24 stycznia 2013 r. (I KZP 19/12),

a w razie jego nieuwzględnienia zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

8. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 8 § 1 k.p.k., mające wpływ na jego treść, polegające na zaniechaniu poczynienia przez sąd pierwszej instancji ustaleń w przedmiocie wysokości rzekomego uszczuplenia czy też narażenia na uszczuplenie zobowiązania podatkowego i oparcie się w tym zakresie wyłącznie na ustaleniach poczynionych przez organy podatkowe i organy kontroli podatkowej, a na wypadek ich nieuwzględnienia zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

9. rażącą niewspółmierność kar jednostkowych oraz kary łącznej.

Sąd Apelacyjny w Katowicach, wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2023 r., sygn. II AKa 323/22, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego.

Powyższe orzeczenie Sądu drugiej instancji zaskarżył obrońca skazanego adw. Ł.Ś. formułując w kasacji zarzut rażącego naruszenia przepisów postępowania, mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w związku z art. 440 k.p.k., polegającego na utrzymaniu w mocy rażąco niesprawiedliwego wyroku uznającego skazanego Ł. K. za winnego popełnienia przestępstw skarbowych i przestępstw powszechnych, podczas gdy przypisane jemu zachowania nie wyczerpują znamion czynów, o które Ł. K. jest oskarżony, jak również utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku w sytuacji, gdy w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji naruszono jego prawo do obrony, ze względu na fakt, że ten sam obrońca bronił jego, jak również współoskarżonego B. K. oraz P.G. , który w postępowaniu przygotowawczym był osobą współpodejrzaną, a w postępowaniu jurysdykcyjnym zakończonym wydaniem wyroku, składał zeznania w charakterze świadka, pomimo tego, że również pomiędzy nimi zachodził konflikt interesów, w szczególności:

1. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na jego treść, a mianowicie art. 85 § 2 k.p.k. w związku z art. 6 k.p.k., polegające na zaaprobowaniu przez sąd drugiej instancji sytuacji, gdy sąd *a quo* zaniechał

- wydania przez sąd pierwszej instancji postanowienia w przedmiocie stwierdzenia sprzeczności interesów apelującego Ł. K. oraz współoskarżonego B. K. , jak również pomiędzy tymi oskarżonymi a P. G., który w toku postępowania przygotowawczego był osobą współpodejrzaną,
2. rażące naruszenie prawa materialnego, tj. art. 299 § 1 i 5 k.k. w związku z art. 115 § 1 k.k. poprzez błędną jego wykładnię, skutkującą bezzasadnym jego zastosowaniem, polegającą na przypisaniu Ł. K. występku tzw. „prania brudnych pieniędzy” bez dokładnego wskazania tzw. przestępstwa bazowego;
 3. rażące naruszenie prawa materialnego, tj. art. 286 § 1 k.k. poprzez błędną jego wykładnię, skutkującą bezzasadnym jego przypisaniem, polegającą na uznaniu, że zachowanie skazanego Ł. K. , wypełnia znamiona pomocnictwa do występuku oszustwa powszechnego, stypizowanego w art. 286 § 1 k.k., podczas gdy prawidłowa wykładnia normy prawnej zawartej w powyższym przypisie nakazuje przyjęcie, że ustawowe upoważnienie udzielone organowi podatkowemu (organowi kontroli skarbowej) do zaniechania sprawdzenia prawidłowości samoobliczenia podatku w deklaracji (art. 21 § 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa, t.j. Dz.U. 2017 r., poz. 201 ze zm. i art. 99 ust. 12 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, t.j. Dz.U. 2018, poz. 2174 ze zm.), w której podatnik zaniżył podatek należny, wyklucza realizację przez niego znamion z art. 286 § 1 k.k. w postaci doprowadzenia tego organu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez zaniechanie pobrania podatku należnego,
 4. rażące naruszenie prawa materialnego, tj. art. 56 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s., wyrażające się w błędnej jego interpretacji, polegającej na przyjęciu, że z wyczerpaniem znamion rzeczonych typów czynów zabronionych mamy do czynienia również wówczas, gdy podmiot posługuje się nierzetelnymi (pustymi) fakturami,
 5. rażące naruszenie prawa materialnego, tj. art. 8 § 1 k.k.s. poprzez błędną jego wykładnię, skutkującą bezzasadnym jego zastosowaniem, polegającą na przyjęciu, iż reguły wyłączenia wielości ocen mają zastosowanie jedynie w wypadku wewnętrznego zbiegu przepisów ustawy, natomiast nie stosuje się

ich w razie idealnego zbiegu czynów zabronionych na styku prawa karnego skarbowego i prawa karnego powszechnego;

6. rażące naruszenie prawa materialnego, tj. art. 1 § 1 k.k. oraz art. 7 ust. 1 EKPC w związku z art. 4 § 1 k.k. wyrażające się w błędnej jego interpretacji, polegającej na uznaniu, że reguły wyłączania wielości ocen podczas wartościowania zachowań na styku prawa karnego skarbowego i prawa karnego powszechnego nie mają zastosowania również do czynów popełnionych przed opublikowaniem uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2013 r. (I KZP 19/12),

7. rażące naruszenie prawa procesowego, tj. art. 8 § 1 k.p.k., mające istotny wpływ na jego treść, polegające na zaniechaniu poczynienia przez organy orzekające w sprawie własnych ustaleń w przedmiocie wysokości rzekomego uszczuplenia czy też narażenia na uszczuplenie zobowiązania podatkowego i oparcie się w tym zakresie wyłącznie na ustaleniach poczynionych przez organy podatkowe i organy kontroli podatkowej.

Podnosząc te zarzuty, skarżący wniósł, na podstawie art. 537 § 1 k.p.k., o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Regionalnej w Katowicach wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną należało oddalić na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że podniesione w kasacji zarzuty oraz argumentacja przytoczona na ich uzasadnienie, stanowią w istocie powtórzenie zarzutów apelacyjnych obrońcy skazanego. Sformułowane w tym nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzuty oraz ich motywacja nie tylko w znacznej mierze dublują treść apelacji, ale stanowią tak naprawdę nieuprawnioną polemikę z orzeczeniem Sądu drugiej instancji, a także mający charakter wybitnie subiektywny, brak zgody na rozstrzygnięcie niezgodne z oczekiwaniami skarżącego. W tej sytuacji zarzuty kasacji nie mogły okazać się skuteczne.

Odnosząc się do pierwszego w kolejności zarzutu sformułowanego w kasacji obrońcy, dotyczącego kolizji interesów między skazanym Ł. K. , a B. K. , a także oskarżonym w innym, toczącym się wówczas przed Sądem Okręgowym w Katowicach procesie w sprawie o sygn. akt V K 70/18 P. G. , którzy mieli tego samego obrońcę, co w ocenie skarżącego, skutkowało pozbawieniem tego skazanego prawa do obrony należy zgodzić się w tym względzie ze stanowiskiem prokuratora zawartym w odpowiedzi na kasację. W realiach analizowanej sprawy rzeczona kolizja interesów nie wystąpiła. W fazie przygotowawczej postępowania B. K. i Ł. K. przyjęli taką samą linię obrony nie przyznając się do popełnienia zarzucanych im czynów. W momencie zaś, gdy sprawa oskarżonego P. G. została wyłączona do odrębnego postępowania przed Sądem Okręgowym w Katowicach podejrzany B. K. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył w sprawie wyjaśnienia, którym częściowo dał wiarę Sąd pierwszej instancji czyniąc je podstawą ustaleń faktycznych w sprawie. Treść tych depozycji nie różniła się zaś zasadniczo od wyjaśnień, które złożył P. G. w toku postępowania przygotowawczego. Składając natomiast zeznania w procesie, w którym oskarżonymi byli [...] B. K. i P. K. P. G., nie był już oskarżonym w sprawie, ponieważ jak wcześniej nadmieniono jego sprawa została wyłączona do odrębnego postępowania, które zakończyło się jego skazaniem. Wobec tego, że złożone przez B. K. wyjaśnienia nie obciążały Ł. K. , albowiem skazany ten starał się umniejszyć winę brata i jego udział w przestępstwach, a przez to nie pozostawały ze sobą także w sprzeczności, nie było podstaw do wydania przez Sąd pierwszej instancji postanowienia w przedmiocie stwierdzenia sprzeczności interesów Ł. K. oraz współoskarżonego B. K. oraz P. G. . Zarzut ten – zresztą wcześniej rzetelnie rozważony przez sąd *ad quem* – nie mógł zatem znaleźć aprobaty Sądu Najwyższego.

Przechodząc do drugiego ze sformułowanych w kasacji zarzutów (pkt b) należy przypomnieć jej autorowi, że podniesione w kasacji zarzuty powinny wskazywać na uchybienia popełnione przez Sąd drugiej instancji, a nie przez Sąd pierwszej instancji. Tymczasem zarzut sygnalizuje wadliwość orzeczenia Sądu Okręgowego w Katowicach, ponieważ to ten Sąd stosował przy wyrokowaniu przepisy prawa materialnego i uznał, za przestępstwo bazowe – dla przyjęcia

popelniania przez skazanego Ł. K. czynów z art. 299 § 1 i 5 k.k. – wyłudzenie podatku VAT przez [AAA]sp. z o.o. w oparciu o nierzetelne faktury dotyczące rzekomego obrotu złotem. Sąd drugiej instancji w pełni podzielił w tej kwestii stanowisko Sąd pierwszej instancji, a jego wywód w tym przedmiocie jest w niewątpliwie przekonujący (pkt 3.3 uzasadnienia wyroku SA). Wobec powyższego i ten zarzut nadzwyczajnego środka zaskarżenia należało uznać za niezasadny.

W kwestii trzeciego ze sformułowanych w kasacji zarzutów ujętego w pkt. c) należy podzielić zapatrywania Sądu Apelacyjnego, który trafnie nie zgodził się z poglądem wyrażonym przez obrońcę skazanego w zwykłym środku odwoławczym i odesłać skarżącego do ponownej uważnej lektury pkt. 3.4 uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji, w którym nastąpiło rozpoznanie apelacyjnego zarzutu dotyczącego tej problematyki. Jednocześnie w tym zakresie wypada też odesłać autora kasacji wniesionej na korzyść skazanego Ł. K. do – uzupełniającego zapatrywanie Sądu Apelacyjnego w Katowicach – szczegółowego, a przedstawionego w doręczonej także obrońcy skazanego i samemu skazanemu, stanowiska wyrażonego przez prokuratora Prokuratury Regionalnej w Katowicach w odpowiedzi na kasację. Sąd Najwyższy podziela wyrażone tam zapatrywanie, nie ma więc potrzeby powielać go w tym miejscu nadmiernie rozbudowując uzasadnienie.

Również bezzasadny jest zarzutu ujęty w pkt. d) kasacji obrońcy skazanego Ł. K. . Nie można bowiem uznać, że Sąd drugiej instancji odnosząc się do zarzutu sformułowanego w zwyczajnym środku zaskarżenia, rażąco narusza prawo materialne tylko dlatego, że wybrał jedno z różnych prezentowanych zarówno w judykaturze, jak i piśmiennictwie stanowisk, dotyczących zagadnienia interpretacyjnego. Był bowiem do tego uprawniony, a przyjęte zapatrywanie i swoje w tym względzie stanowisko wyczerpująco uzasadnił w pisemnych motywach wyroku. W takiej sytuacji brak podstaw do twierdzenia, że zaskarżone orzeczenie jest dotknięte naruszeniem prawa i to o charakterze rażącym.

Podobna sytuacja ma miejsce w przypadku zarzutu sformułowanego w pkt. e) kasacji, który Sąd Najwyższy również uznał za nietrafny. Skarżący, jak słusznie zauważył w swoim uzasadnieniu Sąd Apelacyjny, swoje zapatrywanie, przeciwne do tego wyrażonego w sprawie przez Sąd Okręgowy w Katowicach w ślad za

uchwałą składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2013 r., I KZP 19/12, OSNKW 2013, nr 2, poz. 13, upatruje w różnych prezentowanych na gruncie tego judykatu poglądach przede wszystkim w piśmiennictwie. Tymczasem jak już wyżej wskazano nie można przyjąć, że doszło do naruszenia prawa materialnego tylko dlatego, że sąd w konkretnej sprawie przyjął jako swoje stanowisko krytykowane w doktrynie, tym bardziej, że również i w odniesieniu do tego zagadnienia odpowiednio swój pogląd uzasadnił.

Odnosząc się w dalszej części do zarzutu kasacji ujętego w pkt. f, również dotyczącego rażącego naruszenia prawa materialnego, to jak już czyniono to w poprzednich częściach tego uzasadnienia i tym razem należy odesłać skarżącego do ponownej dokładnej lektury pkt. 3.7 pisemnych motywów wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach. Jak słusznie ujął to w swej odpowiedzi na kasację prokurator, Sąd drugiej instancji tym punkcie swoich rozważań zasadnie wskazał, że przywoływana uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego nie miała charakteru prawotwórczego, a co więcej już wcześniej w judykaturze stwierdzano (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2002 r., II KKN 387/01 i przywołane tam orzeczenia), iż za czas popełnienia przestępstw rozciągniętych w czasie, wieloczynowych, trwałych, a także o charakterze ciągłym, należy traktować ostatni moment działania sprawcy, w tym czas dokonania ostatniego z czynów składających się na realizację przestępstwa ciągłego. W realiach analizowanej sprawy ten czas został ustalony na dzień, po dacie wydania krytykowanej przez obrońcę uchwały Sądu Najwyższego. Raz jeszcze należy w związku z tym podkreślić, że nie może być mowy o naruszeniu prawa w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k., jeżeli sąd opowiedział się za jedną z konkurencyjnych interpretacji, czego nie mogły i w tym wypadku podważyć rozbudowane wywody skarżącego zawarte w uzasadnieniu jego kasacji. Wobec powyższego i ten zarzut należało uznać za oczywiście bezzasadny.

Sąd Najwyższy nie podzielił także ostatniego z zarzutów stawianych przez obrońcę rozstrzygnięciu Sądu Apelacyjnego, sformułowanego w pkt. g, jakoby Sąd nie poczynił własnych ustaleń w przedmiocie ustalenia wysokości uszczuplenia i narażenia na uszczuplenie zobowiązania podatkowego, a oparł się wyłącznie na ustaleniach poczynionych przez organy podatkowe i organy kontroli podatkowej.

Nie jest to bowiem zarzut, który winien zostać postawiony rozstrzygnięciu Sądu odwoławczego, albowiem kwestionuje w istocie ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji, wyłącznie zaaprobowane przez sąd instancji *ad quem*. Co więcej, Sąd odwoławczy zasadnie wskazał w pkt. 3.8 swego uzasadnienia, że Sąd Okręgowy Katowicach poczynił ustalenia faktyczne w zakresie wysokości narażonego na uszczuplenie podatku VAT na podstawie wymienionej w uzasadnieniu swojego wyroku dokumentacji, na którą złożyły się dokumentacja bankowa, dokumentacja księgowa, faktury VAT, deklaracje VAT 7 uwzględnione w dokumentacji UKS oraz dokumentacja UKS dotycząca zwrotu (wyłudzonego) podatku VAT. Sąd zweryfikował poprawność danych wyliczonych przez dedykowane jednostki i uznał je za prawidłowe. Wyliczenie zaś, w sytuacji dysponowania fakturami VAT, wysokości narażonego na uszczuplenie podatku VAT, stanowi jedynie czynność o charakterze rachunkowym. Natomiast dokumentacja, na którą powołał się Sąd pierwszej instancji w swym uzasadnieniu, nie była kwestionowana przez strony w toku postępowania. Brak w tym układzie podstaw do uznania, że w tym przedmiocie sąd *meriti* nie procedował w ramach obowiązującej go samodzielności jurysdykcyjnej (art. 8 § 1 k.p.k.), a tym bardziej, aby traktował decyzje administracyjne jako mające charakter konstytutywny.

Reasumując, nie doszło do wskazanych w zarzutach kasacyjnych naruszeń przepisów dotyczących sposobu dokonywania kontroli instancyjnej i w rezultacie, zarzuty te okazały się całkowicie pozbawione podstaw.

Powyższe implikowało oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 633 i 637a k.p.k., obciążając nimi Ł. K. w części na tego skazanego przypadającej.

Uwzględniając całokształt przeprowadzonych w tym uzasadnieniu rozważań orzeczono jak we wstępie.

[J.J.]

[ał]

